

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/90/2020
Identifikačné číslo spisu: 2517200815
Dátum vydania rozhodnutia: 21.10.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Lalič
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2517200815.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu A. L. G., bývajúceho v J., Š. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Tomášom Klieštencom, advokátom v Piešťanoch, M. Waltariho 7, proti žalovanej KELLYS BICYCLES s.r.o., so sídlom vo Veľkom Orvišti, Snečná cesta 374, IČO: 17 641 322, zastúpenej advokátskou kanceláriou Heringeš & Veverka, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Einsteinova 11, IČO: 44 786 182, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 19 Cpr 9/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 19. novembra 2019 sp. zn. 9 CoPr 4/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Piešťany rozsudkom z 10. januára 2019 č. k. 19 Cpr 9/2017-182 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru z 24. novembra 2016, ktoré mu bolo dané zo strany žalovanej ako zamestnávateľa, určenia, že pracovný pomer medzi ním a žalovanou naďalej trvá, a uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku odo dňa oznámenia, že žalobca trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď mu žalovaná umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

1.2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania nezistil, žeby medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovanou ako zamestnávateľkou vznikol a existoval pracovný pomer, ktorého predmetom by bol výkon závislej práce v podriadenom postavení a na základe pokynov zamestnávateľa. V konaní síce bolo preukázané, že sporové strany 1. novembra 1999 medzi sebou uzavreli písomnú pracovnú zmluvu na pracovnú pozíciu odbytového referenta (bez akéhokoľvek bližšieho popisu a určenia pracovnej náplne), avšak obsah pracovného pomeru na jej základe sa v celom rozsahu prekrýval s obsahom funkcie štatutárneho orgánu (konateľa), a to s výkonom funkcie obchodného riaditeľa spoločnosti. Slovenský právny poriadok nezakazuje, aby konateľ spoločnosti nemohol byť zároveň aj jej zamestnancom, ale druh práce dohodnutý v pracovnej zmluve nesmie byť

totožný s činnosťou, ktorá podľa Obchodného zákonníka patrí konateľovi. Výkon funkcie konateľa spoločnosti totiž nemožno považovať za druh závislej práce, a preto nemôže byť náplňou pracovného pomeru (porov. R 48/1999). Činnosť, ktorú vykonával žalobca, spadá pod zastupovanie a obchodné vedenie spoločnosti, a teda nemohla byť obsahom (náplňou) pracovného pomeru, čo v konečnom dôsledku znamená, že uzavretá pracovná zmluva je pre rozpor so zákonom absolútne neplatným právnym úkonom, pracovný pomer medzi žalobcom a žalovanou na jej základe nikdy nevznikol, a preto ani nemohlo dôjsť k jeho zániku okamžitým skončením v zmysle § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce a žalobcovi tak ani nemohli vzniknúť žiadne nároky z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru. Z tohto dôvodu bolo potrebné žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietnuť.

1.3. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že predmetnú pracovnú zmluvu treba považovať za absolútne neplatnú aj z dôvodu konfliktu záujmov medzi zamestnancom a zamestnávateľom pri uzavieraní zmluvy smerujúcej k vzniku pracovného pomeru, pretože za stranu zamestnanca aj za stranu zamestnávateľa túto pracovnú zmluvu uzavrela tá istá osoba - žalobca (porov. 4 Cdo 177/2009 a 4 M Cdo 6/2009). Pokiaľ teda medzi sporovými stranami nedošlo k platnému uzavretiu pracovného pomeru, z logiky veci neprichádza do úvahy rozhodovanie o platnosti či neplatnosti jeho skončenia.

1.4. Napokon sa súd prvej inštancie zaoberal otázkou, či medzi žalobcom a žalovanou po tom, ako bol žalobca 17. mája 2012 odvolaný z funkcie konateľa spoločnosti, nevznikol pracovný pomer na základe pracovnej zmluvy uzavretej ústne, resp. konkludentne. Z vykonaných dôkazov ale nemal preukázané, že by medzi oboma stranami bola zrejme slobodná a vážna vôľa uzavrieť pracovný pomer a že by prejav tejto vôle bol určito a zrozumiteľne vyjadrený. V danom prípade nebolo vôbec zrejmé, na akú pracovnú pozíciu mal vzniknúť žalobcovi pracovný pomer a čo malo byť obsahom jeho pracovnej náplne. Na uvedenom nemôže nič zmeniť ani skutočnosť, že žalobcovi bolo po 17. máji 2012 umožnené pracovať na dvoch úlohách a že mu bola vyplácaná mzda, pretože pre posúdenie otázky, či a kedy došlo k uzavretiu pracovnej zmluvy, nie sú rozhodujúce subjektívne predstavy účastníkov o vzniku pracovného pomeru, ale objektívne zistenia, či a kedy nastali také skutočnosti, s ktorými právna norma vznik pracovného pomeru spája. V prejednávanej veci však takéto skutočnosti ani úmysel žalovanej zamestnať žalobcu od 17. mája 2012 v novom pracovnom pomere preukázaný nebol.

2. Krajský súd v Trnave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 19. novembra 2019 sp. zn. 9 CoPr 4/2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Konštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré považoval za dostatočné a presvedčivé, sa v celom rozsahu stotožnil. Odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil ako neopodstatnené a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie dodal, že skutkové zistenia z vykonaných dôkazov (skutočný obsah pracovnej náplne žalobcu, ktorý sa prekrýval s výkonom funkcie konateľa a že prácu nevykonával vo vzťahu podriadenosti a na základe pokynov zamestnávateľa; stret záujmov pri uzatváraní pracovnej zmluvy z 1. novembra 1999; skutočnosť, že po skončení výkonu funkcie konateľa žalobcovi nebola pridelená práca, žalovaná preňho prácu nemala, jej pridelenia sa žalobca sám domáhal, na čo bol poverený vykonaním dvoch nepodstatných pracovných úloh) nasvedčujú tomu záveru, že medzi žalobcom a žalovanou pracovný pomer nevznikol a neexistoval, a to ani po skončení výkonu funkcie konateľa žalobcom.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť a opodstatnenosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. Namietal, že rozhodnutia súdov oboch nižších inštancií spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci, pretože podľa jeho názoru z vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi sporovými stranami existoval pracovnoprávny vzťah, náplň jeho práce na základe pracovnej zmluvy nekonkurovala s náplňou funkcie konateľa spoločnosti a že 17. mája 2012 bola konkludentne uzavretá pracovná zmluva, na základe ktorej mu bola pridelená práca v závislom pomere, vyplácaná mzda a platené sociálne a zdravotné odvody, a teda úmysel (vôľa) žalobcu i žalovanej uzatvoriť pracovný pomer bol daný a následnými konkludentnými činmi i prejavový. Tento záver podporuje aj skutočnosť, že žalovaná ho vyzývala, aby nastúpil do práce a dostavil sa na svoje pracovisko a že žalovaná sa snažila tento pracovný pomer ukončiť okamžitým skončením. Ďalej súdom oboch nižších inštancií vytýkal, že sa uvedenými skutočnosťami ani jeho

tvrdeniami, argumentmi a dôkazmi preukazujúcimi existenciu pracovnoprávneho vzťahu dostatočne a dôkladne nezaoberali, a preto ich rozhodnutie pokladá za nepreskúmateľné, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces a tiež zásadu rovnosti strán, a to aj napriek tomu, že ako zamestnanec je slabšou stranou v tomto pracovnoprávnom spore. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutia súdov oboch nižších inštancií zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že rozhodnutia súdov oboch nižších inštancií považuje za vecne správne a dovolacie námietky žalobcu za nedôvodné. Navrhla, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu „potvrdil“.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba ako procesne neprípustné odmietnuť (§ 447 písm. c/ a f/ C.s.p.).

6. Podľa § 420 písm. f/ C.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. K námietke žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, 4 Cdo 34/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 8 Cdo 152/2018).

8.1. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. Súdny oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, prečo nevykonali ďalšie navrhnuté dôkazy, a zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vyporiadava so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalobcu a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Myšlienkový postup súdov je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali.

8.2. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií je zrejmé, z akých právnych úvah vychádzali, keď dospeli k záveru, že na základe pracovnej zmluvy z 1. novembra 1999 medzi žalobcom a žalovanou nevznikol pracovný pomer a uviedli, prečo túto pracovnú zmluvu považovali za absolútne neplatný právny úkon a prečo nemohla vyvolať zamýšľané právne následky, pričom tieto svoje úvahy podporili i odkazom na judikatúru najvyšších súdnych autorít. Súdny sa takisto vysporiadali s otázkou, či medzi sporovými stranami (ne)vznikol pracovný pomer konkludentne po tom, ako žalobcovi skončil výkon funkcie konateľa spoločnosti a v kontexte na skutkové zistenia z vykonaných dôkazov uviedli, prečo jeho vznik nemali preukázať, a to aj napriek tomu, že žalovaná poverila žalobcu dvomi pracovnými úlohami a že mu vyplácala mzdu (porov. bod 1.2. až 1.4. a bod 2. tohto rozhodnutia).

8.3. Na základe uvedeného teda možno konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s

rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 C.s.p., v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

10. Za neopodstatnenú považoval dovolací súd aj námietku žalobcu o tom, že v konaní bola porušená zásada rovnosti strán. Z obsahu spisu nevyplýva, že by súd negarantoval obidvom sporovým stranám rovnaké procesné práva s prihliadnutím na procesné práva slabšej strany sporu, resp. že by na niektorú zo strán uvalil excesívne bremeno alebo že by niektorú zo strán inak zvýhodňoval či znevýhodňoval. Výetrovací princíp v individuálnych pracovnoprávných sporoch v zmysle § 319 C.s.p., teda že súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré zamestnanec nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, a taký dôkaz aj bez návrhu obstaráť alebo zabezpečiť, je zvýraznením princípu rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces a bol do Civilného sporového poriadku zakotvený predovšetkým v tej súvislosti, že slabšia strana v mnohých prípadoch nemá objektívnu možnosť prístupu k dôkazným prostriedkom a nedisponuje dostatkom informácií, na základe ktorých by mohla bez pochybností preukázať svoje tvrdenia, ktorými sa domáha ochrany svojich práv a právom chránených záujmov v súdnom konaní, avšak nemožno ho vykladať tak, že súd je automaticky povinný vykonať všetky slabšou stranou navrhnuté dôkazy, alebo že je povinný aktívne vyhľadávať dôkazy v podstate až dovtedy, kým sa mu nepodarí preukázať dôvodnosť žaloby (alebo procesnej obrany) slabšej strany, pretože aj v sporoch s ochranou slabšej strany stále platí, že len súd rozhoduje, ktorý z dôkazov vykoná (porov. § 185 ods. 1 C.s.p.) a či ide o taký dôkaz, ktorého vykonanie je nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (porov. § 319 C.s.p.). Len samotná skutočnosť, že žalobca bol v prejednávacom pracovnoprávnom spore slabšou stranou (hoci počas celého konania zastúpenou kvalifikovaným právnym zástupcom), neznamená, že ako slabšia strana automaticky musí byť v spore úspešný alebo že súd je povinný akceptovať ním navrhnuté hodnotenie vykonaných dôkazov či preberať jeho právne názory, pretože takýto postup súdu bez ďalšieho nespôsobuje porušenia práva na spravodlivý proces alebo porušenie princípu rovnosti zbraní (k tomu tiež porov. 4 Cdo 105/2019).

11. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že žalobca neopodstatnene vytýka, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom porušil jeho právo na spravodlivý proces, preto prípustnosť jeho

dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno vyvodit'.

12.1. Žalobca prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval tiež z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

12.2. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

12.3. Ak dovolateľ odôvodňuje prípustnosť svojho dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (R 83/2018).

13. V rozhodovanej veci žalobca pri vymedzení dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. nepostupoval. Žalobca v dovolaní vôbec nezadefinoval, nekonkretizoval právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, neuviedol, v čom nesprávnosť jej riešenia odvolacím súdom podľa ich názoru spočíva a ako mala byť táto otázka správne vyriešená, ani nešpecifikoval konkrétnymi judikátmi, stanoviskami či rozhodnutiami ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu (porov. R 71/2018), od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť, ale iba opätovne zopakoval vlastný pohľad zameraný predovšetkým na skutkový stav veci a hodnotenie dôkazov, z ktorého vyplýva, že ak by odvolací súd vyšiel zo skutkového stavu, ktorý on považuje za správny, nevyhnutne by musel dospieť k odlišnému právnomu posúdeniu, a to že by jeho žalobe vyhovel. Takéto vymedzenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia ale nespĺňa zákonom stanovenú požiadavku kladenú na spôsob jeho vymedzenia v zmysle § 432 ods. 2 C.s.p. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 C.s.p. Nedostatok tejto náležitosti Civilný sporový poriadok považuje za dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ C.s.p.

14. Dovolací súd je v súlade s dispozičnou zásadou viazaný uplatnenými dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.), včítane ich obsahového i rozsahového vymedzenia, a z iných, než dovolateľom uplatnených dôvodov, napadnuté rozhodnutie preskúmať nemôže. Dovolací súd preto nemohol svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú právnu otázku eventuálne mal dovolateľ na mysli a ktorej správnosť alebo nesprávnosť by mala byť podrobená dovolaciemu prieskumu. Za týchto okolností dovolací súd nemohol pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie či odvolací súd, pretože v takom prípade by totiž uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 432 ods. 1 a 2 C.s.p., ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže rozhodnutie dovolacieho súdu by bolo založené na iných skutočnostiach, ako boli tvrdené dovolateľom a ku ktorým mala možnosť vyjadriť sa žalovaná ako protistrana vo svojom vyjadrení k dovolaniu.

15. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd odmietol dovolanie žalobcu v časti namietajúcej vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f/ C.s.p.) ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, podľa § 447 písm. c/ C.s.p. a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.) ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. f/ C.s.p.

16. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods.

3 druhá veta C.s.p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

17. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.